

РЕШЕНИЕ

№ 17494

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 15.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **13171** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на А. Р., [дата на раждане] , гражданин на П., срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 26.11.2025 г. , издаден от пълномощен министър, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва, че е кандидатствал за издаване на виза „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на

личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Правото на свободно избиране на трудово правоотношение попада под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 14.10.2025 г. жалбоподателят е поискал от посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П. да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението е приложил необходимите документи. Не се спори, че жалбоподателят има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ /л. № 15/, във връзка с което кандидатства за получаване на виза „Д“. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от пълномощен министър, завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 10/15.04.2024 г., издадена от посланика в посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П., издадена на основание Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчна откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис

на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото няма данни жалбоподателят да е заплаха за националната сигурност. От становището на ДАНС, обаче /л. № 105/, което е възприето като мотив в обжалвания отказ, е посочено, че жалбоподателят е с рисков профил за миграция към други европейски страни. По-конкретно – за жалбоподателя има издаден отказ за издаване на виза от Д. и на база на анализ и оценка на апликантите от П., на основание трудова заетост, е установено, че те подават заявление за издаване на визи с цел да получат разрешение за пребиваване и достъп до Цяла Европа в нарушение на ЗЧРБ. Настоящата инстанция приема мотивите по оспорвания административен акт, които се отнасят към хипотезите на чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 24 от ЗЧРБ.

Предвид изложеното до тук, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р., [дата на раждане] , гражданин на П., срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 26.11.2025 г. , издаден от пълномощен министър, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П..

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.